

[Hans Thyge Jacobsen.]

under Finanslovbehandlingen 1930 og siger paa Sp. 336 i Rigsdagstidenden for 1930—31:

„Der tiltrænges paa dette Omraade i højeste Grad en Ensartethed og Centralisering, som kan bidrage til, at Staten under de Vanskeligheder, vi staar over for, er i Stand til at lindre Nøden og modvirke Ulykken med langt større Virkning og med færre Midler Derfor haaber jeg paa, at Oppositionspartierne, der maner til klog Sparsommelighed i Statsholdningen stærkest muligt vil yde deres Medvirkning til, at dette Forhold ordnes saa godt og saa klogt som vel muligt.“

Man kan vel sige, at Sagen her er naaet frem til det Stade, hvor der er Tale om et Forlangende. Ganske vist stiller Hr. Niels Frederiksen Forlangendet til Oppositionspartierne, men det er naturligvis kun for at spille Maske.

Og endelig erindrer jeg om den Udtalelse af den højtærede Socialminister, som jeg citerede allerede i Gaar, den staar Sp. 1349 i Rigsdagstidenden for 1929—30. Dér siger den højtærede Socialminister, vendt mod det ærede Medlem Hr. Ulrich:

„Hvad mit eget Omraade angaar, venter jeg betydelige Besparelser ved Sociallovgivningens Revision, dels gennem Ulykkesforsikringens Omordning, dels gennem Omordningen af hele Administrations- og Refusionsgrundlaget for Forsørgelseslovgivningen.“

Her kan man vel sige, at Sagen er naaet frem til Forjættelsens Stade. Ingen vil kunne nægte, det skal de Herrer aldeles ikke komme vel fra, at der før og under Socialreformens Behandling blev stillet Befolkningen en Simplifikation og en Besparelse i Udsigt for Administrationens Vedkommende.

Endelig kan vi ikke blive enige om Udtrykket, at Socialreformen økonomisk skulde hvile i sig selv. Maa jeg gøre opmærksom paa, at det er jo ikke mig, der har opfundet det Udtryk, men at det har en saa højtidelig Oprindelse som Protokollen fra Kanslergade. Enhver vil jo erindre det Øjeblik, da Socialministeren tabte Taalmodigheden her i Salen for et Par Aar siden — gid han snart kunde finde den igen! — og sagde, at nu vilde han læse op af Kanslergadeprotokollen. Og saa læste den højtærede Socialminister op af Kanslergadeprotokollen, og i Kanslergadeprotokollen stod der — eller staar der, for den er vel ikke blevet borte —:

„Socialreformen gennemføres paa det af Socialministeren skitserede Grundlag. Med Hensyn hertil bemærkes følgende.

Den økonomiske Ramme: Reformen skal hvile i sig selv.“

Dér har dette Udtryk sin Oprindelse, det kom altsaa til Verden under de højtideligst mulige Former.

Men hvad er det, de Herrer har ment med det? det er det, jeg har spurgt om. For man kan da ikke sige, eller nøjes med at sige, det, som den højtærede Socialminister siger, naar han forklarer os, at naar Arbejdsløsheden og Landbrugskrisen stiger — er Landbrugskrisen for Resten steget, siden Socialreformen blev gennemført pr. 1. Oktober 1933? Det er dog et Spørgsmaal, som jeg tror, den højtærede Socialminister skal fare lidt varsomt med — naar Arbejdsløsheden og Landbrugskrisen forværres, saa stiger ogsaa Trangen til Hjælp, og saa stiger selvfølgelig ogsaa det offentliges Udgifter til sociale Formaal.

Ja, selvfølgelig, men der er da formodentlig intet æret Medlem i denne Sal, der kunde falde paa overhovedet antydningvis at ville modsige denne fuldkommen selvfølgelig Udtalelse? Men det, som der diskuteres om politisk, det er jo Spørgsmaalet om, hvorvidt Socialudgifterne med de i Dag forhaandenværende Trangforhold vilde have været lige saa store, om den før Socialreformens Gennemførelse gældende sociale Lovgivning havde været i Kraft. Det er det, der diskuteres om, og der kommer nok den Dag, da Beviser kan føres for eller imod, nemlig naar de Herrer, ogsaa de Herrer af Venstrepartiet, skal staa til Ansvar for Vælgernes Domstol. Thi ingen glemmer da, hvad i hvert Fald Venstrepressen fik ud af dette Kanslergadeprotokollens programatiske Udtryk, at Socialreformen hvilede i sig selv. Jeg erindrer om, at det ærede Medlem Hr. Krag jo ogsaa havde troet paa en ringe Besparelse i Forhold til tidligere gældende Lov.

Naar vi nu altsaa en Dag — og den ligger jo desværre lidt langt fremme — faar Regnskaberne frem, skal de Herrer huske, at det, det drejer sig om, er aldeles ikke det, som den højtærede Socialminister taler om, for der er ikke et Barn, der vil modsige ham paa dette Punkt. Der staar altsaa her en Strid mellem Socialministeren paa den ene Side og fremragende Kommunalmedlem af alle Partier paa den anden Side, som siger, at de kan ikke mærke noget til Lettelse i Kommunernes Udgifter til sociale Formaal. Og vi andre har jo med vore egne Øjne kunnet se en vældig Forøgelse i Skatteudskrivningen i Kommunerne.

I en saadan lille Bykommune som den, jeg blandt andre har den Ære at repræsen-